

مطالعه سینتیکی آنزیم پراکسیداز در حضور آلکالوئیدهای پورینی

طیبه رحمتی دروازی و ربیحه سریری

گروه زیست شناسی، دانشکده علوم، دانشگاه گیلان، رشت، ایران

مسئول مکاتبات: طیبه رحمتی دروازی، armrah@guilan.ac.ir

چکیده. آنزیم پراکسیداز واکنش‌های اکسیداسیونی پیش‌ماده‌های مختلف را با استفاده از هیدروژن پراکسید که یک گونه فعال اکسیژنی است، تسريع می‌کند. گونه‌های فعال اکسیژن در غلظت‌های کم، به عنوان پیام‌رسان در تنظیم مسیرهای درون سلولی عمل می‌کنند و در غلظت‌های زیاد، با ایجاد استرس اکسیداتیو قابلیت غلبه بر سیستم ایمنی را دارند. از طرفی، نوشیدنی‌هایی مثل قهوه، چای و نوشابه‌های گازدار که به مقدار فراوان در رژیم غذایی روزانه افراد وجود دارند، حاوی مقادیر زیادی از آلکالوئید گزانتین‌ها از جمله تیوفیلین و تئوبرومین هستند. از این‌رو، تأثیر تیوفیلین و تئوبرومین بر فعالیت پراکسیداز بررسی شده است. فعالیت پراکسیداز به روش کینتیک توسط اسپکتروفتومتر از طریق دنبال کردن جذب محصول رنگی ناشی از اکسایش ۴-آمینوآنتیپیرین در طول موج ۵۱۰ نانومتر به مدت ۳ دقیقه، در حضور و فقدان تیوفیلین و تئوبرومین اندازه‌گیری می‌شود. در این مطالعه نشان داده شد که هر دو ترکیب فعالیت آنزیم پراکسیداز را مهار می‌کنند و مقادیر IC_{50} برای تئوبرومین و تیوفیلین به ترتیب ۰/۵۰ و ۰/۵۵ میلی‌مولار است. از طرفی مقادیر ثابت‌های K_m و V_{max} هر یک از مهارکننده‌ها، نازقابتی بودن مکانیسم مهار را نشان می‌دهد. همچنین مقدار K_i برای تئوبرومین و تیوفیلین به ترتیب ۰/۰۳ و ۰/۰۴۵ میلی‌مولار تعیین شد. در نتیجه، تئوبرومین در مقایسه با تیوفیلین، به دلیل داشتن مقادیر کمتر IC_{50} و K_i ، دارای قدرت مهار بالاتر و تمایل اتصال بیشتری به کمپلکس آنزیم - پیش‌ماده است. بنابراین، نتیجه‌گیری می‌شود که تئوبرومین اثر مهاري قوی‌تری بر فعالیت پراکسیداز دارد.

واژه‌های کلیدی. آنتی‌اکسیدان، تئوبرومین، تیوفیلین، رادیکال آزاد، مهارکننده

Kinetic study of peroxidase enzyme in the presence of purine alkaloids

Tayyebah Rahmati Darvazi & Reyhaneh Sariri

Department of Biology, Faculty of Science, University of Guilan, Rasht, Iran

Correspondent author: Tayyebah Rahmati Darvazi, armrah@guilan.ac.ir

Abstract. Peroxidase catalyzes different oxidation of substrates using hydrogen peroxide, a reactive oxygen specie (ROS). ROS, at low concentrations, act as messenger to regulate intracellular signaling, whereas, at high concentrations, they can overcome the immune system by creating oxidative stress. Some common beverages such as coffee, tea and soft drinks contain high levels of xanthine alkaloids including theophylline and theobromine. In this study, the effect of theophylline and theobromine on peroxidase activity was kinetically studied by measuring the absorption of 4-aminoantipyrine, oxidized in the presence and absence of theophylline and theobromine at 510 nm for 3 minutes. The results showed that theobromine and theophylline acted as inhibitors with IC_{50} of 0.50 and 0.55 mM, respectively. K_m and V_{max} values showed that both compounds are non-competitive inhibitors. The values of K_i were calculated as 0.03 and 0.045 mM for theobromine and theophylline, respectively. Lower values of K_i and IC_{50} for theobromine compared to theophylline indicates that theobromine has a higher inhibition strength and binding tendency to the enzyme-substrate complex. Hence, it is concluded that theobromine has a stronger inhibitory effect on POD activity.

Key words. antioxidant, free radical, inhibitor, theobromine, theophylline

مقدمه

آنزیم آنتی اکسیدانی پراکسیداز یک پروتئین هم‌دار است، که واکنش‌های اکسیداسیونی پیش‌ماده‌های مختلف آلی و غیرآلی را با استفاده از هیدروژن پراکسید، به عنوان پذیرنده الکترون، تسریع می‌کند. تمام هم‌پراکسیدازها دارای یک چرخه کاتالیتیک عمومی با سه مرحله احیای متوالی هستند (Valko et al., 2006). در ابتدا آنزیم با یک مولکول هیدروژن پراکسید، در طی یک فرآیند اکسیداسیون - احیای دو الکترونی واکنش می‌دهد. در نتیجه هیدروژن پراکسید، احیاء شده و آب تولید می‌گردد و از طرفی آنزیم به شکل اکسید در می‌آید، که به آن ترکیب I گفته می‌شود. این ترکیب شامل یک مرکز اکسی فریل ($O = Fe(IV)$) و یک رادیکال آلی کاتیونی، واقع بر روی هم یا یک ریشه تریپتوفان است. در مرحله دوم، رادیکال کاتیونی ترکیب I دستخوش احیای تک الکترونی شده و یک مولکول سوبسترا را اکسید می‌کند، بنابراین ترکیب II با مرکز اکسی فریل شکل می‌گیرد. در آخرین مرحله، ترکیب II با اکسیداسیون تک الکترونی دومین سوبسترا، به حالت پایه فریک احیاء می‌شود که این مرحله تعیین کننده سرعت واکنش است (Conesa et al., 2002).

هیدروژن پراکسید (H_2O_2) به گروهی از رادیکال‌های آزاد به نام گونه‌های فعال اکسیژن (Reactive Oxygen Species) تعلق دارد. رادیکال‌های آزاد، مولکول‌های فعال یا یون‌هایی هستند که در طی متابولیسم طبیعی سلول از اکسیژن مولکولی مشتق شده‌اند (Pisoschi & Pop, 2015; Valko et al., 2006). ROS ها در غلظت‌های پایین یا متوسط دارای یک نقش فیزیولوژیک در پاسخ به آسیب‌های سلولی از جمله دفاع در برابر عوامل عفونی هستند. همچنین در عملکرد تعدادی از سیستم‌های پیام‌رسان سلولی مثل آپوپتوز و بیان ژن نقش دارند و به تنظیم تکثیر و تمایز سلولی کمک می‌کنند (Agidigbi & Kim, 2019; Perillo et al., 2020). از اثرات مضر رادیکال‌های آزاد می‌توان به استرس اکسیداتیو و نیتروژاتیو اشاره کرد که در غلظت‌های بالای گونه‌های فعال اکسیژنی مشاهده می‌شوند. تماس طولانی با رادیکال‌های آزاد حتی در یک مقدار کم، ممکن است باعث آسیب به مولکول‌های مهم بیولوژیکی و جهش DNA شود، در نتیجه می‌تواند منجر به بیماری‌های مهمی از جمله انواع سرطان‌ها شود (Liguori et al., 2018; Gammella et al., 2016; Srinivas et al., 2019). بنابراین با وجود اینکه مولکول اکسیژن برای حیات هوازی کاملاً ضروری است، تحت شرایط ویژه‌ای می‌تواند سمی هم باشد که به این پدیده اصطلاحاً پارادوکس اکسیژنی

(Oxygen Paradox) گفته می‌شود. از این‌رو، اختلال در عملکرد آنزیم پراکسیداز ممکن است، منجر به تجمع ROS ها و بروز برخی ناهنجاری‌ها در بدن گردد (Davies et al., 2017).

از طرفی در جوامع امروزی، نوشیدنی‌های رایجی مانند قهوه، چای و نوشابه‌های گازدار که روزانه توسط افراد مصرف می‌شوند، حاوی مقادیر بالایی از متیل گزانتین‌ها از جمله تئوبرومین (۳ و ۷ دی متیل گزانتین) و تئوفیلین (۱ و ۳ دی متیل گزانتین) با فرمول شیمیایی یکسان ($C_7H_8N_4O_2$) هستند. این ترکیبات، آلکالوئید پورین‌های مشتق شده از گزانتین هستند که از توزیع گسترده‌ای در گیاهان برخوردارند و به مقدار زیادی در برگ چای، دانه‌های قهوه و کاکائو یافت می‌شوند (Fredholm, 2010). این ترکیبات طبیعی قادر هستند، از سد خونی - مغزی عبور کرده و سیستم عصبی مرکزی و محیطی را تحریک کنند. بنابراین آلکالوئید گزانتین‌ها به عنوان محرک‌های روان گردان خفیف شناخته شده و معمولاً از اجزای تشکیل دهنده بسیاری از داروها محسوب می‌شوند (Monteiro et al., 2016).

در چندین دهه اخیر، تئوفیلین جهت مصارف بالینی استفاده می‌شود و در غلظت‌های مناسب درمانی، دارای اثرات ضدالتهابی و ایمنی‌کننده است. شواهد زیادی مبنی بر اینکه تئوفیلین، برای درمان بیماری‌های ریوی انسدادی و آسم شدید یک عامل سودمند است، وجود دارد (Barnes, 2013; Hosseini et al., 2021; Dubuis et al., 2014). التهاب اصلی‌ترین ناهنجاری در بیماران آسمی است و تئوفیلین به دلیل خاصیت ضدالتهابی، از جابه‌جایی فاکتور هسته‌ای تقویت‌کننده زنجیره سبک کاپای سلول‌های B فعال شده (Nuclear Factor Kappa-light-chain-enhancer of activated B cells or NF-kB) که مسئول رونویسی ژن‌های التهابی است، جلوگیری می‌کند. در نتیجه بیان این ژن‌ها را در آسم کاهش می‌دهد (Zhong et al., 2017; Lawrence, 2009). این ترکیب گزانتینی بر سلول‌های ایمنی نیز تأثیر می‌گذارد، به این ترتیب که وقتی سلول‌های تک هسته‌ای پریفرال خون و ماکروفاژهای ریوی، در معرض غلظت‌های مناسب تئوفیلین قرار می‌گیرند، سوپراکسیدهای کمتری ترشح می‌کنند. همچنین تئوفیلین خوراکی، فعالیت باکتریایی و رهاسازی هیدروژن پراکسید (H_2O_2) از ماکروفاژهای حفره دار را کاهش می‌دهد، در نتیجه با این کار بر ایمنی بدن افزوده و به پاکسازی بدن از ROS ها کمک می‌کند (Barnes, 2003; Fricker & Gibson, 2004). علاوه بر تأثیرات مفید

تثوفیلین بر بدن، مصرف بیش از حد آن می‌تواند منجر به بی‌خوابی، ناراحتی‌های دستگاه گوارش، افت فشار خون، استفراغ، حالت تهوع شدید، آریتمی قلبی و تشنج شود (Zhong et al., 2017).

تثوبرومین نیز همانند تثوفیلین قدمتی طولانی در مصارف بالینی دارد، به عنوان مثال تثوبرومین در غلظت مصرفی مناسب از فعال‌سازی نامناسب عصب واگ که یکی از ویژگی‌های اصلی سرفه مداوم است، جلوگیری می‌کند. بنابراین، می‌توان از آن به عنوان دارویی مفید برای درمان سرفه مزمن استفاده نمود (Morice et al., 2017). همچنین تثوبرومین دارای دو خصوصیت آنتی‌اکسیدانی و پرواکسیدانی بوده و همانند سایر آلکالوئید پورین‌های گزانتینی مانند کافئین و تثوفیلین به عنوان یک محرک بسیار ملایم سیستم عصبی مرکزی (Central Nervous System or CNS) عمل می‌کند. اثر محرک تثوبرومین کمتر از تثوفیلین و کافئین است، اما نیمه عمر بیشتری در بدن دارد. از این‌رو می‌تواند اثرات طولانی‌تری بر بدن داشته باشد (Baggott et al., 2013; Mitchell et al., 2011; Shanahan et al., 2019). این ترکیب به دلیل ادرارآور بودن و توانایی‌اش در گشاد کردن عروق خونی، در مواردی مثل نارسایی قلبی که منجر به تجمع مایعات در بدن می‌شود و همچنین برای درمان فشار خون مورد استفاده قرار می‌گیرد (Cova et al., 2019).

مصرف تثوبرومین باعث افزایش آپولیپوپروتئین A-1 (APO A1) و HDL کلسترول در خون انسان می‌شود. آپولیپوپروتئین A-1، پروتئین اصلی HDL است که باعث ورود کلسترول از سلول‌ها به HDL می‌گردد و در صورت کمبود یا ناقص بودن این پروتئین، HDL نمی‌تواند عمل اصلی خود، یعنی انتقال کلسترول از سلول‌ها به کبد را انجام دهد. در نتیجه APO A1 خطر گرفتگی رگ‌های کرونر قلبی را کاهش داده و در مقابل آن اثری محافظت‌کننده دارد. همچنین، این ترکیب گزانتینی به طور انتخابی با گیرنده آدنوزین A1 (AR1) ارتباط برقرار کرده و از طریق مهار پیام رسان AR1 باعث تخریب C/EBP (CCAAT-Enhancer-Binding Protein) می‌شود، در نتیجه تمایز سلول‌های چربی را مهار می‌کند. C/EBP خانواده‌ای چند عضوی از فاکتورهای رونویسی است، که بیان ژن‌های خاصی چون ژن‌های درگیر در متابولیسم را تقویت می‌کند (Neufingerl et al., 2013). تثوبرومین به عنوان یک ماده طبیعی قدرتمند، با قهوه‌ای شدن چربی سفید و فعال‌سازی سلول‌های چربی قهوه‌ای، چاقی ناشی از رژیم غذایی را کاهش می‌دهد. علاوه بر این، اثر ضد چاقی آن به یک مسیر

تنظیمی وابسته به فسفودی‌استراز مرتبط است که تثوبرومین به طور فعال از طریق تعامل با PDE4D (یک ایزوفرم از فسفودی‌استراز ۴) فعالیت آن را در بافت‌های چربی و سلول‌های تقویت‌کننده انرژی مهار می‌کند (Jang et al., 2020; Mitani et al., 2017). با وجود اثرات مفیدی که تثوبرومین بر بدن دارد، استفاده بیش از حد آن می‌تواند منجر به بی‌اشتهایی، تحریک معده، حالت تهوع و استفراغ شود (Baggott et al., 2013).

باتوجه به مطالب ذکر شده، آلکالوئید گزانتین‌های مهمی چون تثوفیلین و تثوبرومین، جزء اساسی تشکیل‌دهنده نوشیدنی‌های رایجی مثل قهوه، چای و نوشابه‌های گازدار هستند. طبق مطالعات پیشین، این ترکیبات پورینی با توجه به غلظت‌های مصرفی، قابلیت تأثیر مفید و مضر بر قسمت‌های مختلف بدن از جمله آنزیم‌ها را دارند. از طرفی پراکسیداز یکی از اجزای مهم سیستم دفاعی آنتی‌اکسیدانی است. بنابراین در پژوهش حاضر، اثر احتمالی ترکیبات متیله گزانتینی مذکور بر فعالیت طبیعی آنزیم پراکسیداز بررسی شد.

مواد و روش‌ها

مواد شیمیایی

مواد مورد استفاده در این پژوهش عبارتند از آنزیم پراکسیداز از گونه *Arthromyces ramosus*، تثوفیلین، تثوبرومین و ۴-آمینوآنتی‌پیرین که از شرکت Sigma خریداری شدند. فنل از شرکت مرک و هیدروژن پراکسید ۳۰ درصد از صنایع شیمیایی دکتر مجللی تهیه شد. بافر پتاسیم فسفات جهت سنجش فعالیت آنزیم در محیط آزمایشگاه آماده شد. دستگاه اسپکتروفتومتر UV-Visible از شرکت Pharmacia مدل ۳۰۰۰ Ultrospec جهت خواندن جذب واکنش آنزیمی استفاده شد.

سنجش فعالیت آنزیم پراکسیداز

برای سنجش فعالیت سینتیکی آنزیم پراکسیداز، از روش مورد استفاده توسط محققین پیشین با کمی اصلاحات، استفاده گردید (Ferreira et al., 2010). بنابراین محلولی حاوی ۳۴۰ میکرولیتر فنل ۰/۱۷ مولار، ۱/۷ میکرولیتر هیدروژن پراکسید ۱/۷ میلی‌مولار، به همراه ۴-آمینوآنتی‌پیرین ۲/۵ میلی‌مولار با غلظت متغیر (۱، ۲، ۳، ۵، ۸، ۱۵، ۲۰، ۳۰، ۵۰، ۱۰۰ میکرومولار) و بافر پتاسیم فسفات ۰/۲ مولار (pH=7.2) تهیه شد و در نهایت یک میکرولیتر از آنزیم پراکسیداز به محلول اضافه گردید. فعالیت آنزیم پراکسیداز به روش کینتیک با استفاده از دستگاه اسپکتروسکوپی جذبی مورد سنجش قرار گرفت. در این سنجش آنزیمی جذب محصول رنگی کینونیمین،

حاصل از اکسایش ۴-آمینوآنتی پیرین در حضور همزمان فنل و هیدروژن پراکسید، در طول موج ۵۱۰ نانومتر و دمای ۲۵ درجه سانتیگراد، به مدت ۳ دقیقه اندازه گیری شد (Sariri et al., 2006). در نهایت با توجه به اطلاعات به دست آمده، منحنی میکائیلیس - منتن و لاینویور - برک رسم شد و به موازات آن ثابت های سینتیکی V_{max} و K_m در فقدان هر یک از مهارکننده ها محاسبه گردید. شایان ذکر است، که هر مرحله از آزمایش سه مرتبه تکرار شده است.

بررسی مهار آنزیمی

در این آزمایش، جهت تعیین تأثیر ترکیبات ذکر شده بر فعالیت آنزیم پراکسیداز، غلظت فنل، هیدروژن پراکسید و ۴-آمینوآنتی پیرین (غلظت اشباع سوپسترا معادل ۱۰۰ میکرومولار) در تمام سنجش ها ثابت و غلظت مهارکننده متغیر در نظر گرفته شد. برای تئوبرومین از غلظت های ۰/۱۵ الی ۲ میلی مولار استفاده شد و در مورد تئوفیلین نیز غلظت های ۰/۱۵ الی ۱/۵ میلی مولار مورد استفاده قرار گرفت. همان گونه که پیش تر بیان شد، هر مرحله از آزمایش سه مرتبه تکرار گردید و براساس نتایج به دست آمده، مشاهده شد که فعالیت آنزیم پراکسیداز در حضور هر یک از دو مهارکننده کاهش یافته است. در نهایت با توجه به اطلاعات کسب شده، نمودارهای مهار و غلظت - پاسخ برای هر یک از دو مهارکننده رسم گردید.

محاسبات سینتیکی

با توجه به نمودار غلظت - پاسخ، مقادیر IC_{50} برای هر یک از دو مهارکننده محاسبه شد. از طرفی برای تعیین الگوی مهار و مقادیر پارامترهای سینتیکی K_m و V_{max} ، فعالیت آنزیمی در حضور غلظت های مختلف سوپسترا (۱ الی ۱۰۰ میکرومولار) و غلظت ثابت هر یک از مهارکننده ها سنجش شد. سپس، نمودارهای میکائیلیس - منتن و لاینویور - برک ترسیم گردید. همچنین برای تخمین زدن مقدار ثابت مهار (K_i)، در حضور هر یک از مهارکننده ها، نمودار ثانویه رسم شد. در نهایت، برای تعیین جزئی یا کامل بودن مهار، نمودار دیکسون، رسم گردید.

نتایج

فعالیت پراکسیداز

فعالیت پراکسیداز در غلظت های مختلف هر یک از مهارکننده ها اندازه گیری شد. براساس نتایج به دست آمده، با افزایش غلظت هر یک از این ترکیبات، کاهش بیشتری در فعالیت آنزیم مشاهده گردید (شکل ۱).

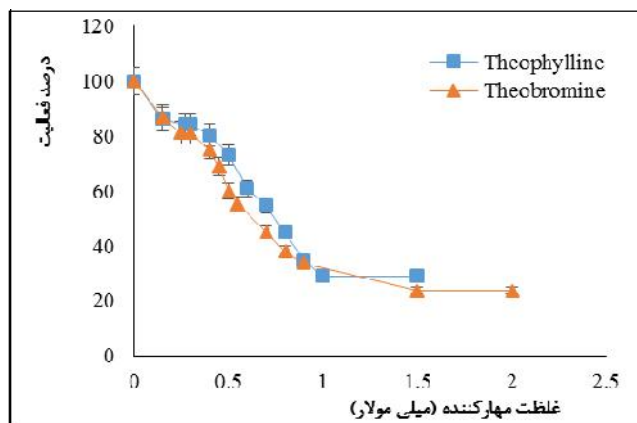
تعیین پارامترهای سینتیکی V_{max} ، K_m

براساس نمودارهای لاینویور - برک (شکل های ۲، ۳)، با زیاد شدن غلظت مهارکننده شیب نمودار همواره ثابت بوده، اما

محل تقاطع با محور Y ($1/V_{max}$) و محور X ($-1/K_m$) متغیر است. بنابراین با توجه به آن، پارامترهای سینتیکی K_m و V_{max} ، در حضور و فقدان هر یک از مهارکننده ها محاسبه گردید و مشاهده شد که مقادیر K_m و V_{max} با افزایش غلظت مهارکننده کاهش می یابند. مقادیر به دست آمده برای پارامترهای سینتیکی در جدول ۱ با هم مقایسه شده است. جهت تعیین دقت و درستی مقادیر K_m و V_{max} محاسبه شده توسط لاینویور - برک، نمودار هانس - ولف در حضور و فقدان غلظت IC_{50} هر یک از مهارکننده ها ترسیم شد و مقادیر K_m (ثابت میکائیلیس - منتن نام دارد و به عنوان غلظتی از سوپسترا که در آن غلظت، سرعت واکنش به اندازه نصف سرعت حداکثر است، تعریف می شود. همچنین، تمایل اتصال آنزیم به مهارکننده را نشان می دهد) و V_{max} (سرعت حداکثر واکنش است که در غلظت اشباع سوپسترا مشاهده می شود) برای هر دو مهارکننده به دست آمد (Cornish-Bowden, 2013). در نهایت مشاهده شد که مقادیر K_m و V_{max} به دست آمده از طریق نمودار هانس - ولف و لاینویور - برک، معادل هم بوده و دقیقاً یکدیگر را تأیید می کنند که این نتیجه، بالا بودن دقت آزمایش را نشان می دهد. نمودار هانس - ولف و ثابت های سینتیکی حاصل از آن در این مقاله ذکر نشده است. طبق اطلاعات پیشین، نمودار لاینویور - برک برای تشخیص مهار جزئی و کامل از یکدیگر مناسب نیست، زیرا این نمودار برای هر دو مورد به صورت خطی است. از این رو یکی از بهترین راه های تشخیص مهار جزئی از مهار کامل، نمودار دیکسون ($1/V$) در برابر $[I]$ است (Copeland, 2000). بنابراین، نمودار دیکسون در حضور غلظت های مختلفی از تئوبرومین و تئوفیلین رسم شده است (شکل های ۴، ۵).

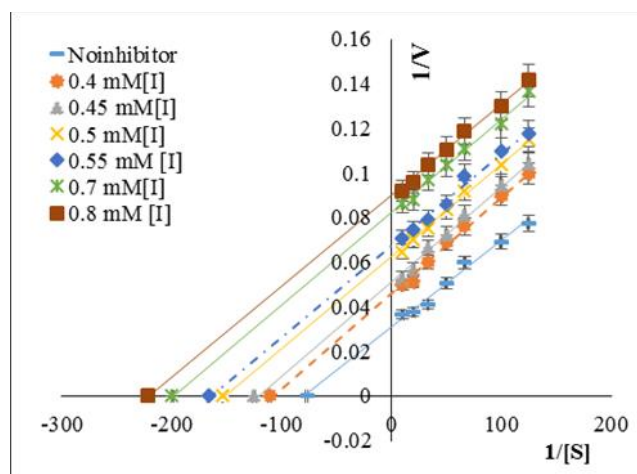
تعیین مقادیر K_i و IC_{50}

با توجه به نمودار اثر مهار (شکل ۱) و نمودار غلظت - پاسخ (شکل ۶)، مقادیر IC_{50} برای تئوبرومین ۰/۵ میلی مولار و برای تئوفیلین ۰/۵۵ میلی مولار تخمین زده شد. همچنین ثابت مهار (K_i)، از روی نمودار ثانویه (شکل ۷) برای هر یک از مهارکننده ها تعیین شد، که مقدار K_i برای تئوبرومین و تئوفیلین به ترتیب ۰/۰۳ و ۰/۰۴۵ میلی مولار به دست آمد. ثابت مهار (K_i)، میزان تمایل آنزیم به مهارکننده را نشان می دهد. بنابراین اگر مقدار آن برای مهارکننده ای کمتر باشد، تمایل مهارکننده برای اتصال به آنزیم بیشتر بوده و با قدرت بیشتری به آنزیم متصل می شود (Purich, 2010). مقادیر IC_{50} و K_i برای هر دو مهارکننده در جدول ۲ بیان شده است.

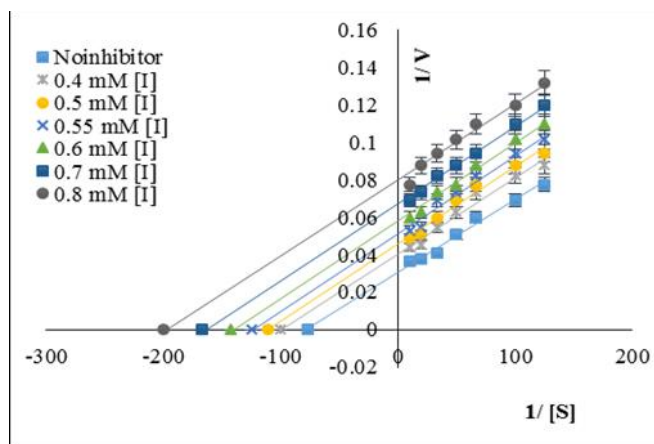
شکل ۱- فعالیت پراکسیداز در غلظت‌های مختلف تئوبرومین و تئوفیلین.

Figure 1. Peroxidase activity in the different concentrations of theobromine and theophylline.

شکل ۲- نمودار لاینویور - برک در حضور و فقدان تئوبرومین.

Figure 2. Lineweaver-Burk plot in the presence and absence of theobromine.

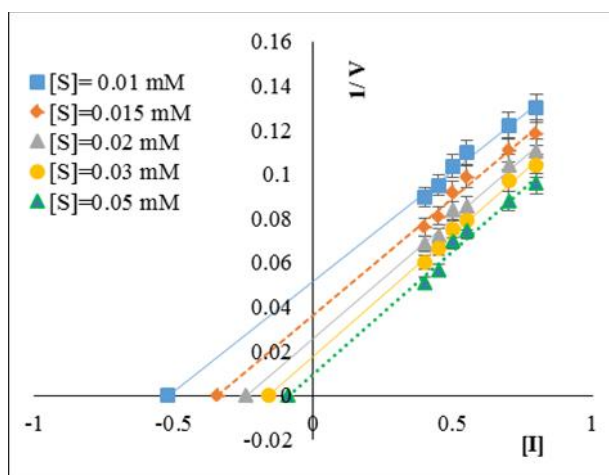
شکل ۳- نمودار لاینویور - برک در حضور و فقدان تئوفیلین.

Figure 3. Lineweaver-Burk plot in the presence and absence of theophylline.

جدول ۱- مقایسه مقادیر K_m و V_{max} به دست آمده، از نمودار لاینویر-برک در غلظت‌های مختلف تئوفیلین و تئوبرومین.

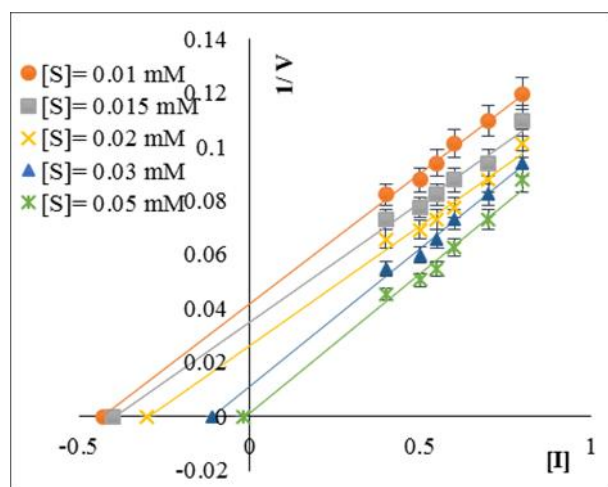
Table 1. Comparison of the K_m and V_{max} values, from Lineweaver-Burk plots in the different concentrations of theophylline and theobromine.

0.8	0.7	0.6	0.55	0.5	0.4	0	Theophylline(mM)
0.005	0.006	0.007	0.008	0.009	0.010	0.013	K_m (mM)
12.886	15.267	17.857	19.801	21.834	24.509	31.948	V_{max} ($\mu\text{mol/min}$)
0.8	0.7	0.55	0.5	0.45	0.4	0	Theobromine(mM)
0.0045	0.005	0.006	0.0065	0.008	0.009	0.013	K_m (mM)
11.299	12.303	15.083	16.313	20.202	22.321	31.948	V_{max} ($\mu\text{mol/min}$)

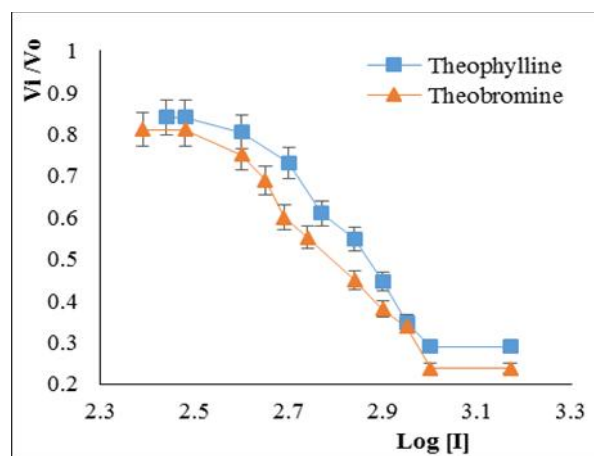
شکل ۴- نمودار دیکسون در حضور و فقدان تئوبرومین.

Figure 4. Dixon plots in the presence and absence of theobromine.

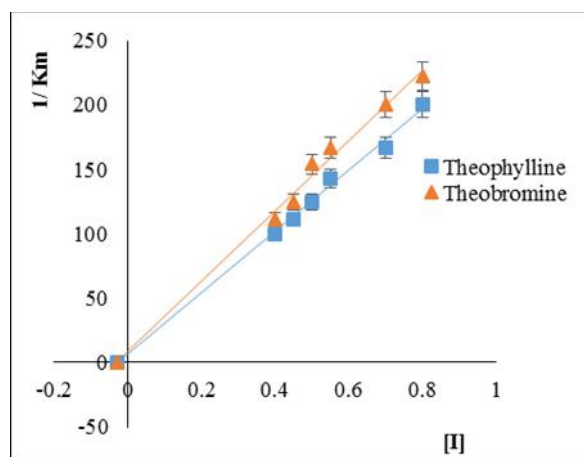
شکل ۵- نمودار دیکسون در حضور و فقدان تئوفیلین.

Figure 5. Dixon Plots in the presence and absence of theophylline.

شکل ۶- نمودار غلظت - پاسخ پراکسیداز در حضور تنوفیلین و تئوبرومین.

Figure 6. The Dose-Response plot of peroxidase in presence of theophylline and theobromine.

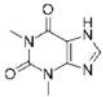
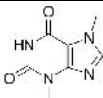

شکل ۷- نمودار ثانویه پراکسیداز در حضور تنوفیلین و تئوبرومین.

Figure 7. The Secondary Plot of Peroxidase in Presence of theophylline and theobromine.

جدول ۲- مقایسه مقادیر IC_{50} و K_i تنوفیلین و تئوبرومین.

Table 2. Comparison of the IC_{50} and K_i values calculated for theophylline and theobromine.

Inhibitor	Chemical structure	IC_{50} (mM)	K_i (mM)
Theophylline		0.55	0.045
Theobromine		0.5	0.03

مهارکننده‌ها (شکل‌های ۲، ۳) و تغییرات کاهشی مقادیر K_m و V_{max} متناسب با افزایش غلظت مهارکننده (جدول ۱) می‌توان چنین عنوان نمود که تئوبرومین و تنوفیلین با تبعیت از یک مکانیسم مهارى نارقابتي، فعالیت آنزیم را به طور محسوسی کاهش می‌دهند. زیرا هر یک از ترکیبات ذکر شده قادر هستند، فقط به کمپلکس پراکسیداز - ۴-آمینوآنتی‌پیرین (آنزیم -

بحث

غلظت مصرفی متیل‌گزانتین‌هایی همچون تنوفیلین و تئوبرومین که روزانه به طور گسترده مصرف می‌شوند، در مهار فعالیت آنزیمی حائز اهمیت هستند (Martínez-Pinilla et al., 2015; Wikiera et al., 2012). در این مطالعه، براساس پارامترهای سینتیکی V_{max} و K_m محاسبه شده از طریق نمودار لاینویور - برک برای هر یک از

al., 2019). از این رو، می توان تفاوت در قدرت مهارى را به ساختار کلی هر مهارکننده نسبت داد.

از طرفی، در پژوهش حاضر برای تعیین نوع مهار از نمودار دیکسون به عنوان روشی بسیار ارزشمند استفاده گردید و براساس نتایج به دست آمده نوع مهار از نوع کامل تشخیص داده شد، زیرا نمودار دیکسون در حضور هر یک از دو مهارکننده به صورت خطی است. طبق توضیحاتی که پیش تر گفته شد، نمودار دیکسون فقط در زمانی که مهار کامل باشد از الگوی خطی تبعیت می کند و در صورت جزئی بودن مهار، به صورت هذلولی است (Copeland, 2000; Yoshino & Murakami, 2009).

نتایج به دست آمده از این تحقیق، با یافته های گروهی از محققان که تأثیر کافئین را بر آنزیم های آنتی اکسیدانی کبد موش، مورد بررسی قرار دادند، مشابهت دارد. این پژوهشگران مشاهده کردند، که کافئین بر آنزیم کاتالاز و سوپراکسید دیسموتاز اثری مهارى دارد و فعالیت آن ها را به طور قابل توجهی کاهش می دهد (Sung et al., 2004). در مطالعه دیگری، اثر آلکالوئیدهای گزانتینی مثل تتوبرومین، تتوفیلین و کافئین بر فعالیت گزانتین اکسیداز شیر، کبد، شش و قلب موش بررسی شده است، که نشان می دهد هر کدام از این ترکیب ها بر فعالیت آنزیم گزانتین اکسیداز اثر مهارى داشته و مکانیسم مهار برای هر سه مهارکننده از نوع رقابتی است. علاوه بر این، با توجه به مقادیر K_i این ترکیبات، تتوفیلین بیشترین قدرت اتصال به آنزیم را از خود نشان می دهد، در حالی که تتوبرومین در جایگاه دوم قرار گرفته و کمترین قدرت اتصال نیز مربوط به کافئین است (Bae et al., 2015).

از مطالعات مشابه دیگری که در این زمینه انجام شده است، بررسی تأثیر متیل گزانتین هایی چون کافئین، تتوفیلین و پنتوکسی فیلین بر فعالیت آلکالین فسفاتاز است. نتایج حاصل شده از این تحقیق، حاکی از آن است که هر سه ترکیب بر فعالیت آنزیم، اثری کاهشی داشته و آن را به طور نازقابتی مهار می کنند که تتوفیلین در مقایسه با سایر متیل گزانتین ها اثر کاهشی بیشتری دارد (Glogowski et al., 2002). همچنین در تحقیقی دیگر، تأثیر کافئین بر آنزیم های ترانسفراز از جمله گاماگلوتامیل ترانسفراز (GGT)، گلو تانات پیروات ترانس آمیناز (GPT) و گلو تانات اگزالوستات ترانس آمیناز (GOT) بررسی شده است. این مطالعه نشان می دهد که کافئین با وجود اینکه برای آنزیم های گلو تانات اگزالوستات ترانس آمیناز و گلو تانات پیروات ترانس آمیناز به عنوان فعال کننده عمل می کند و فعالیت آن ها را افزایش می دهد، آنزیم گاما گلوتامیل ترانسفراز را با مکانیسم غیر رقابتی مهار می کند (Al-Qaisi et al., 2011). تأثیر کافئین بر مونو آمین اکسیداز توسط گروهی دیگر از محققین

پیش ماده) و به جایگاهی متفاوت از جایگاه فعال پراکسیداز متصل شوند. در نتیجه در حضور هر یک از این ترکیبات گزانتینی، ۴-آمینوآنتی پیرین به عنوان پیش ماده اصلی قادر است بعد از اتصال به پراکسیداز، ساختار آنزیم را به گونه ای تغییر دهد که جایگاه اتصالی مهارکننده در دسترس آن قرار گیرد. بدین ترتیب میل ترکیبی پراکسیداز به تتوفیلین یا تتوبرومین افزایش یافته و مقدار K_m کاهش می یابد. در نهایت یک کمپلکس سه تایی مرده و بی حاصل شامل پراکسیداز، ۴-آمینوآنتی پیرین و ترکیب گزانتینی مورد نظر شکل گرفته و واکنش آنزیمی مهار می گردد، که این امر علت کاهش V_{max} است.

از طرفی، براساس مقادیر K_i تعیین شده از طریق نمودار ثانویه (شکل ۷)، که مقدار K_i برای تتوبرومین کمتر از تتوفیلین تخمین زده شده است. همچنین، با توجه به تعریف ثابت مهارى (K_i)، که میزان تمایل آنزیم به مهارکننده را نشان می دهد و مقدار عددی آن همواره با قدرت اتصال مهارکننده به آنزیم ارتباطی معکوس دارد (Bisswanger, 2017; Cook & Cleland, 2007). چنین به نظر می رسد که تمایل و قدرت اتصال تتوبرومین به کمپلکس آنزیم - پیش ماده بیشتر از تتوفیلین است. علاوه بر این، از آنجا که مقدار IC_{50} به دست آمده از طریق نمودار غلظت - پاسخ (شکل ۶) برای تتوبرومین در مقایسه با تتوفیلین کمتر است، می توان چنین استنباط نمود که تتوبرومین احتمالاً در مقایسه با تتوفیلین دارای قدرت مهارى بیشتری است. زیرا IC_{50} ، به عنوان غلظتی از مهارکننده که در آن غلظت، فعالیت آنزیم به اندازه نصف کاهش یافته است، تعریف می شود و همواره بین مقدار IC_{50} و قدرت مهارى مهارکننده رابطه ای عکس برقرار است (Bisswanger, 2017).

جهت توجیه توانایی بالای تتوبرومین برای اتصال به کمپلکس آنزیم - پیش ماده و قدرت مهارى بیشتر آن، با توجه به ساختار شیمیایی این مهارکننده ها، می توان چنین پیشنهاد داد که بیشتر بودن قدرت مهارى تتوبرومین در مقایسه با تتوفیلین، ممکن است به گروه های حجیم در جایگاه های N_1 ، N_3 و N_7 مرتبط باشد. زیرا اتم های N_3 و N_7 پورین ها دارای یک نقش ضروری، جهت تشخیص مهارکننده توسط آنزیم و تمایل اتصال به آن هستند. با این وجود، کاملاً آشکار است که متیلاسیون گزانتین در موقعیت های ۳ و ۷ برای مهار لازم و ضروری است. از طرفی اتم های $C_6-N_7-C_8$ باز پورینی به طور ویژه برای شناسایی توسط آنزیم مهم هستند، که به شدت با آنزیم تعامل دارند. بنابراین، جایگزینی یک گروه متیل در جایگاه N_7 پورین ها از اهمیت بیشتری برخوردار است (Ataei et al., 2007; Shanahan et al., 2007).

REFERENCES

- Agidighi, T.S. & Kim, C.** 2019. Reactive oxygen species in osteoclast differentiation and possible pharmaceutical targets of ROS-mediated osteoclast diseases. *International Journal of Molecular Sciences* 20: 3576-3592.
- Al-Qaisi, Z.H.J., Abbass, S.A.R. & Abdullah, A.H.** 2011. Effect of caffeine on some transferase enzymes activities. *International Journal of Chemistry* 3: 140-148.
- Ataei, G., Bagheri, S., Divsalar, A., Sabouri, A., Safarian, S., Namaki, S. & Mousavi, M.A.A.** 2007. A kinetic comparison on the inhibition of adenosine deaminase by purine drug. *Iranian Journal of Pharmaceutical Research* 6: 43-50. (In Persian).
- Bae, J., Park, P.S., Chun, B.Y., Choi, B.Y., Kim, M.K., Shin, M.H., Lee, Y.H., Shin, D.H. & Kim, S.K.** 2015. The effect of coffee, tea, and caffeine consumption on serum uric acid and the risk of hyperuricemia in Korean multi-rural communities Cohort. *Rheumatology International* 35: 327-336.
- Baggott, M.J., Childs, E., Hart, A.B., de Bruin, E., Palmer, A.A., Wilkinson, J.E. & de Wit, H.** 2013. Psychopharmacology of theobromine in healthy volunteers. *Psychopharmacology* 228: 109-118.
- Barnes, P.J.** 2003. Theophylline: new perspectives for an old drug. *American Journal of Respiratory and Critical Care Medicine* 167: 813-818.
- Barnes, P.J.** 2004. Alveolar macrophages as orchestrators of COPD. *Journal of Chronic Obstructive Pulmonary Disease* 1: 59-70.
- Barnes, P.J.** 2013. Theophylline. *American Journal of Respiratory and Critical Care Medicine* 188: 901-906.
- Bisswanger, H.** 2017. Enzyme kinetics: principles and methods. John Wiley & Sons, 316 pp.
- Conesa, A., Punt, P.J. & van den Hondel, C.A.** 2002. Fungal peroxidases: molecular aspects and applications. *Journal of Biotechnology* 93: 143-158.
- Cook, P.F. & Cleland, W.W.** 2007. Enzyme kinetics and mechanism: Garland Science, 403 pp.
- Copeland, R.A.** 2000. Enzymes: a practical introduction to structure, mechanism, and data analysis. John Wiley & Sons, 411 pp.
- Cornish-Bowden, A.** 2013. Fundamentals of enzyme kinetics. John Wiley & Sons, 516 pp.
- Cova, I., Leta, V., Mariani, C., Pantoni, L. & Pomati, S.** 2019. Exploring cocoa properties: is theobromine a cognitive modulator? *Psychopharmacology* 236: 561-572.
- Davies, J.M., Cillard, J., Friguet, B., Cadenas, E., Cadet, J., Cayce, R., Fishmann, A., Liao, D., Bulteau, A.L. & Derbré, F.** 2017. The Oxygen Paradox, the French Paradox, and age-related diseases. *GeroScience* 39: 499-550.
- Dubuis, E., Wortley, M.A., Grace, M.S., Maher, S.A., Adcock, J.J., Birrell, M.A. & Belvisi, M.G.** 2014. Theophylline inhibits the cough reflex through a novel mechanism of action. *Journal of Allergy and Clinical Immunology* 133: 1588-1598.
- Ferreira, L.C., Cataneo, A.C., Remaeh, L.M.R., Corniani, N., de Fátima Fumis, T., de Souza, Y.A., Scavroni, J. & Soares, B.J.A.** 2010. Nitric oxide reduces oxidative stress generated by lactofen in soybean plants. *Pesticide Biochemistry and Physiology* 97: 47-54.
- مورد بررسی قرار گرفت و مشاهده کردند که کافئین با مکانیسمی از نوع رقابتی فعالیت آنزیم را کاهش داده و آن را مهار می‌کند (Petzer et al., 2013). در سال ۲۰۱۹ محققین، اثر مهار تئوبرومین و متیل‌گزانتین‌های مرتبط را بر روی آمین‌اکسیداز اولیه بررسی کردند. طبق نتایج به‌دست آمده، الگوی مهار برای همه متیل‌گزانتین‌ها از نوع غیررقابتی تشخیص داده شد. همچنین، مقدار K_i محاسبه شده برای تئوبرومین به طور قابل توجهی پایین‌تر از متیل‌گزانتین‌های دیگر به‌دست آمد، که این امر قدرت مهار بیشتر تئوبرومین را اثبات کرده است (Shanahan et al., 2019).

نتیجه گیری

براساس نتایج به‌دست آمده در تحقیق حاضر، به نظر می‌رسد که آلکالوئید پورین‌های گیاهی مثل تئوفیلین و تئوبرومین در صورت مصرف در غلظت‌های بالاتر از حد مجاز، قادر هستند فعالیت بسیاری از آنزیم‌های اساسی از جمله پراکسیداز را مهار کنند. علاوه بر این، اختلال در عملکرد آنزیم حیاتی پراکسیداز به نوبه خود می‌تواند بدن را برای بروز ناهنجاری‌هایی چون استرس اکسیداتیو و در نهایت سرطان مستعدتر سازد. در نتیجه، با توجه به مقادیر IC_{50} و K_i به‌دست آمده برای هر یک از دو مهارکننده، چنین استنباط می‌شود که تئوبرومین در مقایسه با تئوفیلین، به دلیل داشتن مقادیر IC_{50} و K_i کمتر، احتمالاً اثر منفی قوی‌تری بر فعالیت پراکسیداز دارد. بنابراین تئوبرومین نسبت به تئوفیلین مهارکننده قوی‌تری بوده و فعالیت پراکسیداز را به مقدار بیشتری کاهش می‌دهد.

سپاسگزاری

نگارندگان مقاله از مساعدت دانشگاه گیلان در انجام این پژوهش، تشکر و قدردانی می‌نمایند.

- Fredholm, B.B. 2010. Methylxanthines. Springer Science & Business Media, 554 pp.
- Fricker, M. & Gibson, P.G. 2017. Macrophage dysfunction in the pathogenesis and treatment of asthma. *European Respiratory Journal* 50: 1-16.
- Gammella, E., Recalcatti, S. & Cairo, G. 2016. Dual role of ROS as signal and stress agents: iron tips the balance in favor of toxic effects. *Oxidative Medicine and Cellular Longevity* 16: 1-9.
- Glogowski, J., Danforth, D.R. & Ciereszko, A. 2002. Inhibition of alkaline phosphatase activity of boar semen by pentoxifylline, caffeine, and theophylline. *Journal of Andrology* 23: 783-792.
- Hosseini, S.M., Ajmal, M. & Shetty, R. 2021. Symptomatic supraventricular tachycardia resistant to adenosine therapy in a patient with chronic theophylline use. *Case Reports in Cardiology* 21: 1-4.
- Jang, M.H., Mukherjee, S., Choi, M.J., Kang, N.H., Pham, H.G. & Yun, J.W. 2020. Theobromine alleviates diet-induced obesity in mice via phosphodiesterase-4 inhibition. *European Journal of Nutrition* 59: 3503-3516.
- Lawrence, T. 2009. The nuclear factor NF- κ B pathway in inflammation. *Cold Spring Harbor Perspectives in Biology* 1: 1-10.
- Liguori, I., Russo, G., Curcio, F., Bulli, G., Aran, L., Della-Morte, D., Gargiulo, G., Testa, G., Cacciatore, F., Bonaduce, D. & Abete, P. 2018. Oxidative stress, aging, and diseases. *Clinical Interventions in Aging* 13: 757-772.
- Martínez-Pinilla, E., Oñatibia-Astibia, A. & Franco, R. 2015. The relevance of theobromine for the beneficial effects of cocoa consumption. *Frontiers in Pharmacology* 30: 1-6.
- Mitani, T., Watanabe, S., Yoshioka, Y., Katayama, S., Nakamura, S. & Ashida, H. 2017. Theobromine suppresses adipogenesis through enhancement of CCAAT-enhancer-binding protein β degradation by adenosine receptor A1. *Biochimica et Biophysica Acta (BBA)-Molecular Cell Research* 1864: 2438-2448.
- Mitchell, E., Slettenaar, M., Vd Meer, N., Transler, C., Jans, L., Quadt, F. & Berry, M. 2011. Differential contributions of theobromine and caffeine on mood, psychomotor performance and blood pressure. *Physiology and Behavior* 104: 816-822.
- Monteiro, J.P., Alves, M.G., Oliveira, P.F. & Silva, B.M. 2016. Structure-bioactivity relationships of methylxanthines: trying to make sense of all the promises and the drawbacks. *Molecules* 21: 974-1006.
- Morice, A.H., McGarvey, L., Pavord, I.D., Higgins, B., Chung, K.F. & Birring, S.S. 2017. Theobromine for the treatment of persistent cough: a randomised, multicentre, double-blind, placebo-controlled clinical trial. *Journal of Thoracic Disease* 9: 1864-1872.
- Neufingerl, N., Zebregs, Y.E., Schuring, E.A. & Trautwein, E.A. 2013. Effect of cocoa and theobromine consumption on serum HDL-cholesterol concentrations: a randomized controlled trial. *The American Journal of Clinical Nutrition* 97: 1201-1209.
- Perillo, B., Di Donato, M., Pezone, A., Di Zazzo, E., Giovannelli, P., Galasso, G., Castoria, G. & Migliaccio, A. 2020. ROS in cancer therapy: the bright side of the moon. *Experimental & Molecular Medicine* 52: 192-203.
- Petzer, A., Pienaar, A. & Petzer, J.P. 2013. The interactions of caffeine with monoamine oxidase. *Life Sciences* 93: 283-287.
- Pisoschi, A.M. & Pop, A. 2015. The role of antioxidants in the chemistry of oxidative stress: A review. *European Journal of Medicinal Chemistry* 97: 55-74.
- Purich, D.L. 2010. Enzyme kinetics: catalysis and control: a reference of theory and best-practice methods. Elsevier, 915 pp.
- Sariri, R., Sajedi, R. & Jafarian, V. 2006. Inhibition of horseradish peroxidase activity by thiol type inhibitors. *Journal of Molecular Liquids* 123: 20-23. (In Persian).
- Shanahan, P., O'Sullivan, J., Tipton, K.F., Kinsella, G.K., Ryan, B.J. & Henehan, G.T. 2019. Theobromine and related methylxanthines as inhibitors of Primary Amine Oxidase. *Journal of Food Biochemistry* 43: 1-7.
- Srinivas, U.S., Tan, B.W., Vellayappan, B.A. & Jeyasekharan, A.D. 2019. ROS and the DNA damage response in cancer. *Redox Biology* 25: 1-32.
- Sung, J.H., Chang, C.C. & Chang, Y.S. 2004. The effect of caffeine on the antioxidative activities of mouse liver. *The Korean Journal of Food and Nutrition* 17: 442-449.
- Valko, M., Rhodes, C., Moncol, J., Izakovic, M. & Mazur, M. 2006. Free radicals, metals and antioxidants in oxidative stress-induced cancer. *Chemico-Biological Interactions* 160: 1-40.
- Wikiera, A., Mika, M. & Zyla, K. 2012. Methylxanthine drugs are human pancreatic lipase inhibitors. *Polish Journal of Food and Nutrition Sciences* 62: 1-40.
- Yoshino, M. & Murakami, K. 2009. A graphical method for determining inhibition constants. *Journal of Enzyme Inhibition and Medicinal Chemistry* 24: 1288-1290.
- Zhong, J., Tang, N., Asadzadeh, B. & Yan, W. 2017. Measurement and correlation of solubility of theobromine, theophylline, and caffeine in water and organic solvents at various temperatures. *Journal of Chemical & Engineering Data* 62: 2570-2577.

*****

How to cite this article:

Rahmati Darvazi, T. & Sariri, R. 2022. Kinetic study of peroxidase enzyme in the presence of purine alkaloids. *Nova Biologica Reperta* 8: 279-288. (In Persian).

رحمتی دروازی، ط. و سریری، ر. ۱۴۰۰. مطالعه سینتیکی آنزیم پراکسیداز در حضور آکالوئیدهای پورینی. یافته‌های نوین در علوم زیستی ۸: ۲۷۹-۲۸۸.